

عنوان مقاله:

بررسی روابط معنایی حب در قرآن کریم

محل انتشار:

دوفصلنامه تحقیقات قرآنی و حدیثی، دوره 2، شماره 4 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

فاطمه سادات علوی

خلاصه مقاله:

یکی از واژگان پرکاربرد و کلیدی در ادبیات دینی، واژه حب است. اهمیت این مفهوم تاحدی است که مضامین دینی حاکی از آن است و دین، چیزی غیر از حب و بغض نیست. بنابراین، بررسی و تبیین این واژه از نگاه دین ضروری است. اصلی‌ترین منبع در نزد مذاهب اسلامی قرآن کریم است، پس نوشتار حاضر برای حصول این مهم از آیات قرآن کریم استمداد گرفته است. هدف از پژوهش حاضر نشان دادن به دست آوردن دید جامع و کامل‌تر نسبت به عنصر محبت در اندیشه دینی است تا تلنگری باشد برای برخی افراد که بدانند هر واژه در قرآن چه کاربردهایی دارد. از آنجا که روابط میان واژگان سه نسبت همنشینی، تقابل و جانشینی است روابط معنایی حب در قرآن در این سه نسبت تبیین شده است. براساس رابطه همنشینی در عرصه حب الهی، متعلق حب خداوند در برخی موارد عبارتند از: محسنین، متقین، صابرين، مقسطین و حب در عرصه حب انسانی در رابطه همنشینی متضمن معانی ذیل است: اراده و اختیار، شدت نیاز، ارزشمند بودن و وحدانیت در حب و نخستین واژه‌ای که با حب رابطه تقابل دارد واژه لایح است. این واژه نیز مانند واژه حب در دو عرصه حب الهی و حب انسانی قابل بررسی است. با مراجعه به قرآن کریم می‌توان دریافت که واژگانی چون مودت، خلت، شغف، ولی، اولیا و صدیق از لحاظ معنایی ارتباط نزدیکی با حب دارند و با آن رابطه جانشینی برقرار می‌کنند. بنابراین، نوشتار حاضر در محدوده تفسیر و علوم قرآنی و به روش توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه‌ای گردآوری شده است.

کلمات کلیدی:

قرآن کریم، معناشناسی حب، تقابل معنایی حب، واژه‌های همنشین حب، واژه‌های جانشین حب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1196484>

